

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 443/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To 2/2009 z 23. apríla 2009 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 27/2010 z 20. júla 2010 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2010 doručená sťažnosť J. H., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 23 To 2/2009 z 23. apríla 2009 (ďalej len „uznesenie z 23. apríla 2009“) a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 27/2010 z 20. júla 2010 (ďalej len „uznesenie z 20. júla 2010“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 115/2008 z 11. februára 2009 (ďalej len „rozsudok z 11. februára 2009“) uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti rozsudku, zároveň mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 20 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Proti rozsudku okresného súdu z 11. februára 2009 podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo uznesením krajského súdu z 23. apríla 2009 zamietnuté ako nedôvodné.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu z 23. apríla 2009 dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu z 20. júla 2010, sťažovateľovi doručeným 13. septembra 2010, odmietnuté.

K porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že sa *„jeho obhajobnou argumentáciou v trestnom konaní nikto právne relevantným spôsobom nevysporiadal a Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí o dovolaní dokonca uviedol, že sťažovateľ nenamietal dovolacie dôvody § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Tr. por.“*.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej vo vzťahu k vymedzeniu postupu, ktorým malo dôjsť k porušovaniu ním označených práv, uviedol: *„V trestnej veci sťažovateľa boli znalci MUDr. A. H. i svedok A. vypočutí na hlavnom pojednávaní pred súdom dvakrát, pričom dňa*

16. 1. 2009 sa tak stalo bez toho, aby bola o ich výsluchu vopred upovedomená obhajoba (upovedomená nebola ani obžaloba).

Na uvedené výsluchy tak bol pripravený len súd, ktorý znalca i svedka sám predvolal, čím bola obhajoba postavená do pozície, na ktorú nebola pripravená, čo mohlo zásadným spôsobom ovplyvniť skutkové zistenia v konaní.

Oprávnené záujmy odsúdeného v postavení obžalovaného takto súd nerešpektoval (§ 253 ods. 1 Tr. por.).

Súd rozhodol o opätovnom vypočutí týchto svedkov, t. j. o vykonaní týchto dôkazov sám, bez oznámenia rozhodnutia stranám konania, čím spochybnil kontradiktórnosť procesu.

Pred opätovným výsluchom si súd nezistil stanovisko strán konania ani bezprostredne na pojednávaní, hlavne obhajoby, či s takýmto postupom súhlasí.

Najmä výsluch znalca bol pre obhajobu zásadný, pričom je potrebné predovšetkým poukázať na to, že znalec už bol vypočutý na predchádzajúcom pojednávaní a jeho opakovaný výsluch bol nečakaný, nedal sa predvídať, obhajoba sa pripravovala iba na plánované úkony, s výsluchom znalca vôbec nepočítala.

Tieto skutočnosti sťažovateľ namietal v odvolacom konaní, čoho dôkazom je aj samotné rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23To/2/2009-473 zo dňa 23. 4. 2009, v odôvodnení ktorého sa odvolací súd touto skutočnosťou zaoberal (str. 4, predposledný odsek), preto tvrdenie opaku v rozhodnutí NS SR č. k. 4Tdo/27/2010 zo dňa 20. 7. 2010 o dovolaní sťažovateľa je nepravdivé.“

Sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že „Konaním Krajského súdu v Trenčíne, v trestnej veci sťažovateľa, v súvislosti s uznesením tohto súdu č. k. 23To/2/2009 zo dňa 23. 4. 2009, v spojení s konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súvislosti s uznesením č. k. 4Tdo/27/2010 zo dňa 20. 7. 2010“ došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zruší uznesenie krajského súdu z 23. apríla 2009, ako aj uznesenie najvyššieho súdu z 20. júla 2010, prikáže krajskému súdu, aby v predmetnej veci znovu konal a rozhodol, a priznal mu náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 23. apríla 2009 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením najvyššieho súdu z 20. júla 2010 a jemu predchádzajúcim postupom. K porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť v dôsledku toho, že sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nevysporiadali dostatočne právne relevantným spôsobom s jeho obhajobnou argumentáciou, osobitne s námietkou, že obhajoba nebola vopred upovedomená o druhom výsluchu znalca, čím došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2, čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/2000, I. ÚS 17/01).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd rozhodnutia všeobecných súdov za protiústavné aj arbitrárne, ak ich odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd považoval v tomto prípade lehotu na podanie sťažnosti za zachovanú v súlade so svojou judikatúrou, v ktorej zaujal názor, že v prípade podania opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu v tomto prípade vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu z 23. apríla 2009 (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, resp. porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu z 23. apríla 2009, v odôvodnení ktorého tento súd podrobne popísal dôvody odvolania sťažovateľa a následne v ňom okrem iného uviedol: *„Keďže odvolanie bolo podané včas a osobou oprávnenou, odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.*

Pokiaľ sa týka skutkového stavu tak ako je tento uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, odvolací súd sa po preskúmaní spisového materiálu s týmto v celom rozsahu stotožnil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu zabezpečenými a vykonanými dôkazmi bolo jednoznačne preukázané, že smrteľné zranenia poškodenému V. mohol spôsobiť jedine obžalovaný. Tento síce na rozdiel od prípravného konania už na hlavnom pojednávaní nepriznával takú intenzitu fyzických útokov voči poškodenému, na druhej strane však závery znalcov z odboru súdneho lekárstva, potvrdené znalcom MUDr. H. na hlavnom pojednávaní, sú jednoznačné. Tak predovšetkým podľa tohto znalca, smrť nastala zlyhaním centrálnej nervovej sústavy pri krvácaní pod tvrdú a mäkkú plenu mozgovú, do mozgových komôr a opuchu mozgu, ktoré zranenia museli byť spôsobené vo forme minimálne 3 úderov do hlavy predmetmi pevnej konzistencie. Pritom na mieste činu sa našlo viacero predmetov, ktorými mohli byť takéto zranenia spôsobené, ako napríklad rozbitý stôl. či stolička. Pri tomto sa podľa znalca poškodený musel nachádzať v ležiacej polohe na chrbte, na mäkkejšej podložke, napríklad na koberci. Pokiaľ ide o chronológiu zranení, ako prvé podľa znalca

mohli vzniknúť poranenia tváre údermi pästou, potom poranenia hlavy predmetmi pevnej konzistencie a napokon poranenia hrudníka a brucha.

Podporne k záverom znalca vyznieva aj výpoveď svedkyne S. Aj keď podľa znaleckého posudku z odboru psychiatrie je táto svedkyňa drogovovo závislá, konkrétne na alkoholických nápojoch a podľa znalkyne možno pokladať väčšinu údajov z jej výpovedi za nevierohodnú a účelovo skreslenú a vierohodnosť výpovede vo všeobecnosti ako špecificky podstatne zníženú, až nevierohodnú, odvolací súd vypočutím si zvukového záznamu výpovede tejto svedkyne z hlavného pojednávania nemal dôvod jej neveriť. Svedkyňa, aj keď jednoduchými slovami, zhruba vedela popísať prečo vznikol konflikt medzi obžalovaným a nebohým V. (kvôli pomočeniu sa V.), pamätala si, že obžalovaný mal riadne vypité a nevie, či mal skrat, alebo to bolo z alkoholu. Sedela na gauči a zaregistrovala len prvú fázu bitia pästami, búchanie hlavy o zem a keď videla okolo hlavy krv, na agresivitu a fyzické násilie obžalovaného voči poškodenému sa už nemohla pozerat'. To by podľa názoru odvolacieho súdu vysvetľovalo, že ďalšiu chronológiu úderov obžalovaného voči poškodenému predmetmi pevnej konzistencie už táto svedkyňa nezaregistrovala. Podľa názoru odvolacieho súdu, neprichádza do úvahy ani usmrtenie poškodeného nejakou treťou osobou. Ako uviedla svedkyňa S., keď obžalovaný prestal s fyzickým útokom na poškodeného, ľahol si k nej na gauč spať (čo vysvetľuje, že mala od obžalovaného zakrvavený odev), ale ona bola taká rozrušená, že asi do 01.30 h v ranných hodinách nemohla zaspať, počula poškodeného V. dýchať a má taký dojem, že okolo tohto času už neregistrovala jeho dych. To by korešpondovalo aj s časom smrti podľa vyjadrenia znalcov. Príchod tretej osoby do bytu a násilie by teda určite zaregistrovala. Navyac, podľa názoru odvolacieho súdu, svedkyňa S. nemala absolútne žiadny motív poškodeného usmrtiť. Dovtedy takmer 5 rokov mohla u neho bývať, podľa jej vyjadrenia jej bol ako otec a kupoval jej aj veci. Práve jeho smrťou prišla o strechu nad hlavou a stala sa bezdomovkyňou. Dôležitá je aj tá skutočnosť uvádzaná znalcami, že osoba, ktorá mohla zasadiť poškodenému takéto údery, musela byť jednoznačne v dobrej fyzickej kondícii, čo podľa názoru odvolacieho súdu vylučuje svedkyňu S. ako alkoholičku, navyac, v kritickvej dobe značne pod vplyvom alkoholu. Vychádzať iba z toho a spochybňovať vinu obžalovaného, že na niektorých veciach (fľaša a noha stola) sa našli jej daktyloskopické stopy, nie je podľa názoru odvolacieho súdu podstatné. Nešlo o také veci, ktorými by mohlo

byť voči poškodenému spôsobený práve smrteľný útok, pričom nie je vylúčená ani možnosť, že tieto stopy mohli vzniknúť v ranných hodinách, keď ešte pred príchodom polície v byte prítomné osoby požívali alkohol a pohybovali sa v miestnosti.

Vychádzajúc z horeuvedeného, nemal ani odvolací súd žiadnu pochybnosť o tom, že poškodený V. bol usmrtený v dôsledku fyzického násillia zo strany obžalovaného H. Pokiaľ sa obhajoba domáhala kvalifikácie jeho konania podľa § 147 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., s týmto sa odvolací súd nemohol stotožniť. Takáto kvalifikácia by prichádzala do úvahy iba v prípade, ak by obžalovaný fyzicky útočil na poškodeného iba pästami, prípadne nejakými kopancami. Pokiaľ však smrť bola spôsobená údermi predmetmi pevnej konzistencie, tu už zo strany obžalovaného podľa názoru odvolacieho súdu ide jednoznačne o úmyselné zavinenie prinajmenšom v nepriamom úmysle, pretože páchatel musel vedieť, že svojím konaním môže poškodenému spôsobiť smrť, resp. pre prípad, že ju spôsobí, bol s tým uzrozumený. Súd prvého stupňa preto nepochybil, pokiaľ konanie obžalovaného kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), f) Tr. zák., pretože iného úmyselne usmrtil a tento čin spáchal na chránenej osobe, t. j. osobe vyššieho veku a chorej osobe...

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní poukazoval na zásadné porušenie práva na obhajobu súdom prvého stupňa spočívajúce v tom, že na odročené hlavné pojednávanie na deň 16. 1. 2009 opätovne predvolal svedka M. A. a znalca MUDr. H., o čom strany neboli upovedomené a nemali možnosť sa na tieto výsluchy pripraviť. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno v danom prípade hovoriť o zásadným spôsobom porušenia práva na obhajobu. Jednak obhajca, ako aj obžalovaný boli pri týchto výsluchoch v tento deň hlavného pojednávania prítomní a mali možnosť klásť svedkom otázky, ale čo je podstatné, obhajoba po otvorení hlavného pojednávania dňa 16. 1. 2009 tento postup súdu prvého stupňa vôbec nenamietala. Námietky vznesené až pred odvolacím súdom sú podľa názoru odvolacieho súdu irelevantné, pretože neboli vznesené hneď.“

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu z 23. apríla 2009 dospel ústavný súd k záveru, že tento súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Uznesenie krajského súdu z 23. apríla 2009 vo vzťahu ku skutkovým záverom plne odkazuje na rozsudok okresného súdu z 11. februára 2009 a následne obsahuje podrobné zhodnotenie

záverov vyplývajúcich z vykonaného dokazovania zhodnotených jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie v sťažnosti spochybnil predovšetkým zákonnosť vykonaného dokazovania (druhý výsluch znalca, ktorý bol z jeho pohľadu kľúčovým a ktorý okresný súd vykonal bez toho, aby o ňom vopred upovedomil jeho obhajcu). Uvedené námietky sťažovateľa krajský súd zhodnotil ako irelevantné, pretože „*neboli vznesené hneď*“. Tento záver je v súlade s § 311 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy, t. j. skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli známe do času, kým sa okresný súd ako súd prvého stupňa v tomto prípade odobral na záverečnú poradu. Samotná nespokojnosť sťažovateľa s výsledkom uvedeného konania, resp. so závermi krajského súdu sama osebe nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

Ústavný súd preskúmal aj uznesenie najvyššieho súdu z 20. júla 2010, ktorým rozhodol o dovolaní podanom sťažovateľom. Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s vybavením jeho námietky týkajúcej sa porušenia práva na obhajobu, pretože v konaní pred okresným súdom bol po druhýkrát vypočutý znalec bez upovedomenia obhajoby. Najvyšší súd v rámci uznesenia z 20. júla 2010 vo vzťahu k dôvodom dovolania sťažovateľa uviedol: „*Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však dospel k záveru, že dovolateľom namietané dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli...*

Z obsahu odvolania obžalovaného (z 22. apríla 2009, doručeného odvolaciemu súdu 23. apríla 2009, č. l. 469), ktoré proti citovanému rozsudku okresného súdu podal prostredníctvom obhajcu a na podklade ktorého krajský súd rozhodol dovolaním napadnutým uznesením možno zistiť, že obvinený v ňom rozoberá dôkaznú situáciu existujúcu vo veci, hodnotí vykonané dôkazy, ale skutočnosti predstavujúce dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Tr. por. nenamietal, hoci mu tieto okolnosti boli známe už v pôvodnom konaní.

Z týchto dôvodov ako aj z dôvodu, že dovolanie nepodal Minister spravodlivosti Slovenskej republiky najvyšší súd dospel k záveru, že dovolacie dôvody uvedené v § 371

ods. 1 písm. c/, písm. g/ Tr. por. uvedené v dovolaní obvineného v posudzovanom prípade nie je možné použiť.“

Z odôvodnenia uznesenia z 20. júla 2010 vyplýva, že najvyšší súd sa v ňom argumentáciou sťažovateľa riadne zaoberal a svoje rozhodnutie dôsledne odôvodnil. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa sa v podstate stotožnil so závermi krajského súdu v uznesení z 23. apríla 2009, ktoré, ako už bolo uvedené, podľa ústavného súdu nemožno považovať za svojvoľné alebo arbitrárne.

Sťažovateľ v sťažnosti osobitne neodôvodnil, akým spôsobom malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy. Ústavný súd nezistil existenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným konaním súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci a základnými právami podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy.

S ohľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2010